

Ford a absolvit colegiul Avondale în 1950, și timp de aproape șapte ani a lucrat ca evanghelist și pastor în diferite districte, după care Diviziunea Pacificul de Sud (pe atunci Diviziunea Austral-Asia) l-a chemat la Avondale, pentru studii superioare. Cu doi ani înainte, în 1955, Brinsmead tocmai începuse studiile la Avondale, unde cei doi s-au cunoscut, și deseori discutau împreună.

În 1958, Ford a obținut BA în teologie la Avondale și a plecat la Andrews University pentru masterat în teologie sistematică, iar Brinsmead a fost exmatriculat de la Avondale, pentru ofensa adusă bisericii cu acel pamflet despre care am vorbit deja. Unii dintre colegii de școală ai lui Brinsmead spun însă că situația a fost puțin mai complexă.

Conducerea colegiului era îngrijorată de atmosfera încinsă produsă de interesul studentesc pentru redeșteptare. Tinerii se adunau în dormitoare, studiau și se rugau până la orele mici ale dimineții, ceea ce era împotriva regulamentului, iar Brinsmead era printre cei mai entuziaști. În plus, conducerea școlii avea ceva rezerve față de el, și chiar au existat intenții serioase de a-l împiedica să continue școala, dar Dr. Burns, profesorul lui de religie, a intervenit, deoarece aprecia dedicarea și seriozitatea tânărului Brinsmead. Acesta venea dintr-o familie de adventiști, dar care, pentru o scurtă perioadă de timp, se alăturaseră mișcării de reformă, când Robert era foarte mic. În acea perioadă, frații erau în alertă, văzând peste tot rebeli și revoluționari, gata să fure oile staulului adevărat. Dar în cazul lui Brinsmead, se înșelau.

După exmatriculare, Brinsmead a scris cartea lui principală, *God's Eternal Purpose*, și a început ceea ce s-a numit ulterior „The Awakening Message” (Solia de trezire). Ford și-a terminat masteratul la Andrews, și imediat s-a înscris la Michigan State University pentru un doctorat în retorică. În 1961 și-a obținut PhD-ul, și a fost numit șeful catedrei de religie la Avondale College.

Acum, foștii colegi de la Avondale s-au întâlnit în confruntarea teologică ce sfâșia biserica mondială, dar pe metereze opuse. Brinsmead susținea doctrina adventistă despre Sanctuar, cu elementul ei central, Ziua Ispășirii, iar elita academică a bisericii, în frunte cu Ford, Heppenstall și LaRondelle, încerca să demonstreze că doctrina nu este biblică, că nu există viață fără de păcat până la revenirea lui Hristos, și că neprihănirea prin credință este doar îndreptățire și nimic mai mult.

Brinsmead nu putea fi convins cu asemenea nimicuri, deoarece el cunoștea profeția, că „oamenii vor folosi orice tehnică spre a face cât mai puțin proeminentă diferența dintre credința Adventiștilor de Ziua a Șaptea și a aceluia care păzesc prima zi a săptămânii” (2 SM 385), și o vedea confirmată de cel mai reductibil specialist al bisericii în doctrina Sanctuarului, M.L.Andreasen, care spunea că acel lucru se întâmplă chiar în prezent:

„Am atins un moment de criză în denomi-națiunea noastră, când conducătorii încearcă să impună o doctrină falsă, și amenință pe cei care se opun. Întreaga operațiune este incredibilă” (Letters to the Churches, No. 3, p. 9).

Dar s-a întâmplat ceva interesant. În ultima parte a decadelor 1960, soția lui Desmond Ford, Gwen, s-a îmbolnăvit de cancer, și au hotărât să urmeze un tratament alternativ, undeva în apropierea reședinței familiei Brinsmead. Gwen a stat la cumnata lui Brinsmead, Verna, care era asistentă, și sub a cărei supraveghere se afla. Nepoata lui Brinsmead, Julia, povestește că Desmond Ford s-a întâlnit de multe ori cu Robert Brinsmead în acea perioadă. De asemenea, a doua soție a lui Ford, Gillian, confirmă faptul că Brinsmead și Ford se întâlneau și deseori ieșeau la plimbare, iar subiectul lor era mereu teologia.

Nu vrem să intrăm în speculații și presupuneri, mai ales că cei doi evită să vorbească despre întâlnirile lor. Totuși nu ne este greu să înțelegem ce se întâmpla acolo. Ford tocmai obținuse un PhD, și nu era vorba de o specializare banală. Omul devenise doctor în retorică. Retică scrierilor lui Pavel, mai precis, exact punctul central al confruntărilor ulterioare cu Brinsmead.

Da, ați auzit bine, retorică. Și nu obținuse doctoratul pe ochi frumoși. Ford era o somitate, de o inteligență scilipitoare, cu o memorie fotografică, iar acum deținea un PhD în retorică. Nu este greu să ne imaginăm forța de persuasiune a lui Ford, și capacitatea lui de a jongla cu sensurile cuvintelor, propozițiilor, un domeniu în care Brinsmead era copil mic, o victimă sigură în fața puterii hipnotice a acestui specialist al jocului cu vorbe. Un doctor în retorică face din țânțar armăsar, și vinde pe bani buni armăsarul, chiar și celor mai pretențioși crescători de cai. În cazul nostru, doctorul vindea o caricatură a epistolelor lui Pavel cu totul ruptă de fundamentul teologiei lui: templul inimii și noul legământ.

Iată ce spune fiul cel mic al lui Desmond Ford, Luke Ford, într-o notă autobiografică, despre tatăl lui: „Am crescut cu un tată care deținea două doctorate. Unul era în retorică. Tata putea să ia evenimente obișnuite și să facă din ele crime de război. Putea face o legătură între Avraam și crăciun; putea face aproape orice retoric.”

Brinsmead nu și-a dat seama de capcana în care a intrat. A fost convins că poziția lui este inatacabilă, și era bucuros, probabil, că Ford îi recunoaște superioritatea la acest capitol. Pe Ford îl interesa altceva, un lucru simplu și nevinovat: Să-l convingă pe Brinsmead să studieze reformațiunea. Mai precis, studiile teologice ale reformatoarelor, în special Luther. Cum poate mișcarea adventă să ducă reformațiunea la o încheiere glorioasă, dacă elementele de bază ale doctrinei reformatoarelor nu sunt cunoscute? Propunerea părea logică. Aici, Ford era pe terenul lui, iar Brinsmead era complet descoperit. El nu studiase prea mult literatura reformațiunii, nimic mai mult decât ceea ce învățase în seminar.

Ford era prietenul și fratele lui, un profet al Domnului ca și el, iar Brinsmead nu era omul care să se dea înapoi în fața marilor provocări. I s-a părut că propunerea este corectă, și a primit-o imediat.

Dacă așa s-a întâmplat sau nu, în acest moment este mai puțin important. Ceea ce este cert, este că în 1970, Brinsmead a renunțat la turnee și evanghelizări, și s-a apucat să studieze sistematic Luther, Calvin, și alți mari reformatoare. Iată ce spune prietenul și colegul lui de mai târziu, Geoffrey Paxton:

„În 1970, Brinsmead a început un studiu intensiv al teologiei reformatoarelor. Nu numai că a citit scrierile reformatoarelor, dar a făcut și un studiu al teologiei Romano-Catolice. Pentru prima oară a ajuns să înțeleagă reala diferență între Reformațiune și Biserica Romano-Catolică... Acum a înțeles conceptul reformatoarelor despre îndreptățire.

A văzut că neprihănirea prin credință și lipsa de păcat în viața credinciosului sunt mutual exclusive” (Paxton, *The Shaking of Adventism – Off to an Auspicious Start: The 1950’s*).

Descoperind concepția lui Luther despre îndreptățirea doar prin credință, el a tras concluzia că aceea este singura definiție corectă a doctrinei pauline, și prin urmare, oricine dorește să ducă reformațiunea mai departe trebuie să facă din ea temelia credinței. Orice evanghelie care propune mai mult decât îndreptățire prin credință, trebuie să fie falsă. Anatema.

Brinsmead a capitulat în fața lui Heppenstall și Ford, recunoscând că nu există viață fără păcat și o ultimă generație înainte de revenirea lui Hristos. A repudiat tot ce susținuse inițial, a renunțat la încrederea în Spiritul Profetic, și la tot ce este fundamental adventist. S-a întors la teologia protestantă a îndreptățirii doar prin credință, în care Sanctuarul nu are absolut niciun loc. Pentru el, aceasta era evanghelia veșnică. Orice altceva era legalism, romanism, Trent.
